

Woodsboro Fields Co.

ls anomenaven One, Two, Three, Four, Five i Six. No tenien cap altre nom perquè no havien d'existir.

Diversos agents de la Woodsboro Fields Co. els havien comprat a les parteres en el moment del seu naixement. Quatre penics mal comptats i el dit índex als llavis, pst, que quedí entre tu i jo. Les mares, prostitutes de York, Brighton, Manchester, Nottingham i Ipswich. Dones que els malnodririen, la llet del pit agra, de sabor del sutge, que els criarien com a paràsits invisibles, pidolaires en un món de maons i xemeneies. Cendra a la cendra.

Només tenien una cosa en comú: cinc d'ells moririen l'u de gener de 1901, una taca de tinta en un registre atapeït i desendreçat.

La Woodsboro Fields Co. els va comprar un altre destí. Els va alimentar, els va educar i els va entrenar. A canvi, només una condició: la data de la seva mort era immutable. Si no els mataven abans, i en aquesta expedició el risc era elevadíssim, els agents de la Companyia s'encarregarien d'executar la sentència el primer dia del segle xx.

Però cinc d'ells no ho sabien.

Era imprescindible que no ho sabessin.

Per això els havien criat com a homes autosuficients, sense la necessitat de parlar més enllà del que és imprescindible, sense la por tan humana als silencis. Eren carn de canó; múscul i obediència.

Per quatre penics.

Feia una setmana que havien salpat de Porstmouth a bord de la Cassandra. Sondroll de motor i mutis a coberta. Pots de llautó que

queien a terra per l'onatge, i Four s'ajupia a recollir-los. S'encarregava de la guàrdia de nit, mentre Two s'aferrava al timó. Els altres dormien.

Four tenia les esquenes amples com el llom d'una balena. Va pujar fins a proa, i l'alè de l'oceà li glaçà el rostre. Va comprovar que els nusos no s'haguessin afluixat durant el temporal, i quan va assegurar-se que tot estava en ordre, va romandre una estona esguardant l'horitzó serrat i fosc, retallat a llampegades d'una lluna escorredissa, segrestada pels núvols que deixaven enrere.

La Cassandra era una nau a vapor rapidíssima, capaç de navegar fins a Sierra Leone en la meitat de temps que qualsevol altra. Allà, s'abastirien d'aliments per fer el darrer tram del viatge.

Four s'adreçà a la cabina de coberta per assegurar-se que Two continuava despert. Two, en veure'l, va comprovar el rellotge del quadre de comandaments. Encara mancaven quatre hores pel canvi de torn. Two, que tenia una cicatriu que li creuava la cara, rondava la trentena. Com més petit era el número, més vell el soldat. Six no arribava als vint.

Va davallar per les escales que menaven a la cabina. Va llucar-hi i va trobar-se amb els ulls oberts de felí de Three, que creuava les mans rere el clatell. Four no l'havia vist dormir mai.

Va seguir la ronda de rutina fins a la bodega. Allà, va comprovar que l'armament estigués en ordre. Pistoles i revòlvers amb les inicials WF gravades al mànec, escopetes llançadores de xarxes, llaunes de gas clorobenzilidè malononitril i armadures integrals de capes de seda i cotó compactat del doctor George Emery Goodfellow, Arizona. Després va obrir la comporta i va examinar les granotes de cuir amb bombones d'oxigen i l'escafandre que utilitzarien quan arribessin al Punt Zero.

Four va acaronar la seva lentament, des del coll fins als guants. El doctor els havia dit que eren uns privilegiats. Que serien els primers en molts anys a tornar al Punt Zero.

A aquella remota illa on un dia de 1472, l'explorador portuguès Fernão Do Pó va trobar, enmig de la jungla verge, Sir Douglas Moriarty.

Oblegareb

I

is escorpins petits, com joguines de nacre, fan giragonses a la sorra.

Driss agafa el soldat pels cabells i l'empeny contra el terra, la cara a dos pams de les bestioles, que s'aturen, sorpreses.

Una veu rogallosa i pausada parla en hassaní des d'algun lloc de la haima. Després, Driss la tradueix a un castellà crotàlid:

—“*Usted engañar familia mía* لقد دنا “

—No sé de què em parles, Driss —respon el soldat, que intenta incorporar-se.

Driss li clava el peu al genoll. Si el soldat no crida, no és pel dolor: el tacte fred del metall a l'alçada de la caròtida li ha ofegat la veu. Aquest missatge no necessita traducció de cap mena: no et moguis.

L'ancià a l'ombra torna a dir alguna cosa, breu, i Driss allibera el soldat de la pressió. Aquest aprofita per agafar aire. Fita els escorpins. Ells tampoc no es mouen. Bé. Quietets. Tinguem la festa en pau.

—Tenir sort que el meu pare estar de bon humor —cascavelleja Driss—. Seu.

El soldat es pren el seu temps per obeir. Inspira fort i la flaire de la menta li obre els pulmons. La pudor de cuir, de bestiar famolenc i de la suor intensa dels berbers aprofiten l'oportunitat per entaforar-se-li al cervell. Estossega. Té gana, els llavis tallats. Aigua, intenta demanar-ne, però no aconsegueix articular paraula. Si avui està de bon humor, no voldria veure'l emprenyat, pensa. No hi ha parlat mai, amb el pare

de Driss. Sempre havia fet negocis amb algun dels set fills, i si ara és el pare qui ha d'intervenir-hi és que ho té magre. Sabia que se la jugava, merda, sabia que se l'estava jugant. Putos moros.

Sorra als ulls. No pot fixar bé la mirada, les llagrimotes deixen un rastre de sal a les galtes. Fa el cor fort. No vol que pensin que és dèbil.

—Plorar com una nena —riu Driss, sense cap rastre d'humor en el to.

—A veure si serà l'única manera que sàpigues com és una dona... —diu el soldat, i escup sorra que té entre les dents, fent-li crec-crec.

El moro li gira la cara. I fa mal. És alt, sec i fosc com un tronc de roure cremat, amb prou força com per matar un lleó a bufades. Si en trobés cap de viu, és clar, perquè aquesta punta de l'Àfrica és tan àrida que de lleons ni se'n veuen.

El soldat ara escup sang. Driss fa cruixir els dits. Porta anells com baules d'un casolot.

Khaled Alhazred renya el seu fill, i aquest li respon de males maneres. Khaled, sense alçar la veu (sembla impossible que aquest home hagi pogut cridar mai a la vida), el fa callar.

—En nom del meu pare —Driss abaixa la mirada— li demano disculpes.

És mentida, però tant li fa. Potser sí que té una oportunitat per sortir en vida d'aquí. Una d'entre mil.

Khaled torna a parlar. Està assegut sobre una estora de sanefes que el soldat no pot distingir en la foscor. Una estora que ha travessat el Sàhara no se sap quants cops, que s'ha trobat en infinitat de perills i ha sobreviscut a les lluites contra les tribus enemigues. Khaled sembla més un vell comerciant que no pas un gran guerrer, tot i la fama de la seva tribu. Seu amb les cames creuades, els llavis inseparables del *narguil*, la *gandora* blava com un tros de cel caigut sobre el seu cos. Són els fills, els qui llueixen l'or a la boca, les joies als braços i la mala llet a les mans.

—El meu pare estar molt decebut amb vostè. Pensar que algú que porta el seu nom seria algú en qui confiar. Diu que no mereix portar el nom de vostè.

—No he enganyat ningú, Driss. Digues al teu pare que s'equivoca. Que us equivoqueu.

El soldat sap que no és cert. Que ha jugat amb foc i ara s'està cremant. Des de fa tres mesos que ha anat proveint d'armament la família de Khaled. A les primeres trobades els portava pólvora negra barrejada amb carbó. Quan hi van confiar, els va dur dos fusells. Els Alhazred al·legaven necessitar-los per defensar-se de les tribus de l'interior en les seves caravanes pel desert, però el soldat no les tenia totes, així que els va entregar dos Remington defectuosos: un tenia el canó deformat i convertia qualsevol tret en un espectacle de pirotècnia; l'altre s'encasquetava després de cada detonació. Però això els Alhazred no ho van saber fins que el soldat no va començar a portar-los munió.

Khaled continua parlant per boca de Driss:

—Pensar que teníem un acord. Que estar vostè un home de paraula. Nosaltres hem complert la nostra part del tracte: l'hem pagat molt generosament, amb òpals i diamants.

—Diamants en brut. No és el mateix —matisa el soldat. De reüll, vigila que els sis escorpins no s'apropin gaire.

Driss fa petar els dits i un esclau s'acosta a entregar-li el fusell. Driss l'agafa i apunta al cap del soldat. La fusta allargassada, prima, a tocar del seu nas.

—No és el mateix —continua Driss—. Creia que nosaltres no disparar? Creia que nosaltres no veure que la *fusila* és dolenta?

—És l'armament de què disposem. Pregunti-ho al governador.

Driss gira la mirada cap al seu pare, com demanant permís per estomacar-lo de nou. Aquest soldat el fa treure de polleguera. Khaled torna a parlar.

—Vostè venir aquí, amb el seu vestit de soldadet, les seves maneres de comerciant, la seva proposta de negoci i trair la nostra confiança. Vostè, com tots els seus compatriotes espanyols, creure superiors. Es pensen que som ignorants del desert i que poden venir aquí a tractar-nos com a criatures —i afegeix, de collita pròpia:— Jo conèixer. Jo passar molt temps presoner de vostès al nord. Jo ja dir al meu pare que no havíem de fer tractes amb vostè, que estar com els altres.

Driss abaixa l'arma i la recolza sobre una de les *bab*, les fustes que fan de pilar de la tenda. Khaled fa una pipada del *narguil*. El sol es va apagant a l'entrada de la haima, i reforça la foscor interior. Les ober-

tures de les tendes estan orientades cap a l'est, cap a la Meca, recorda el soldat; i dedueix que, si els darrers rajos de sol estan desapareixent, i els tres gots de te que hi ha sobre una safata ja són buits, deuen ser els volts de les cinc de la tarda.

S'havia de reunir amb Mhamed, un dels fills petits, als afores de Villa Cisneros. Però en arribar hi ha trobat Driss i dos moros més, que l'han esbatussat, lligat de mans i peus i carregat al camell. Se l'han emportat desert endins, fins al campament de Khaled, on l'han mantingut aïllat fins ara. Si té sort, potser els companys de destacament l'estaran buscant.

En el fons sap que no és veritat: a l'Àfrica no et busca ningú.

El soldat clava la mirada al Remington i valora si hi seria a temps d'agafar-lo i encarar-se amb en Driss. Aquest n'endevina les intencions i l'entoma.

—Potser sí que es pensa que funcionar bé.

El soldat té por. Una por immediata, de risc quasi palpable. Una emoció més real que aquella por vaga d'embarcar-se cap a les colònies, o el rum-rum nocturn d'un atac enemic. Una por que es barreja amb la sang a la boca, que se li arrapa al rayadillo de l'uniforme d'infanteria de marina, ara tot brut i esgarrapat, inútil i ridícul com una bandera al no-res. És conscient que està lluny de qualsevol esperança de rescat, a mercè del que vulguin fer-li uns salvatges als quals ha volgut entabanar de la manera més estúpida. No hauria d'haver-los menystingut.

—El meu pare dir que ell no poder jutjar-lo.

—Doncs digui-li que la posada en escena pot donar lloc a mals entesos.

Driss esbufega. No té la paciència del seu progenitor. Si fos per ell, el soldat ja seria una duna més al desert. Quan Khaled reprèn el discurs, s'afanya a traduir-lo:

—~~Vostès, els espanyols, es neguen a escoltar-nos. Es pensen que poden venir aquí, repartir-se la terra i viure de nosaltres. La seva xerrameca militar els converteix en sords. I els sords són els primers a caure, perquè no sentir els trets. Si paressin més l'orella als berbers no haurien de viure reclosos en un fortí, amb la por de no veure el sol del matí.~~

»Aquesta terra ser molt gran, però no ser seva. Els Reguibat no ser

seus. Ser una tribu antiga, guerrera, no esclaus de ningú. Ni a mi correspondre jutjar-vos.

»Vostè ens ha traït, però estar un error nostre haver-hi confiat. És un soldat: porta casc, uniforme, botes i va armat. És un soldat invasor. I a més no estar lleial a la seva gent. L'hauríem d'haver mort el primer moment en què es va posar en contacte amb en Mhamed. Però ell ser jove i vostè aprofitar.

—Ni tan sols m'agraden les armes, Driss. Agafava les que no feien servir, perquè així no les trobarien a faltar —menteix.

—Calli. El meu pare encara no acabar.

»El meu pare va aprendre del seu pare, fa molts anys, com jutjar a gent com vostè.

»L'aorf, la nostra llei, no els serveix. El meu pare dubtar de la paraula de vostè. Ell dubtar de si vostè voler enganyar-nos o dir veritat. Pare de pare saber com resoldre dubte.

»Quan el meu pare estar un marrec, recorda que algú robar aigua de pou. El pare del pare troba dos homes que poder ser lladres. Un era un jove pastor que feia poc que s'havia unit a la tribu, i l'altre un amic molt estimat per tothom. Els sentiments del pare del pare no deixa dormir. No voler portar a *yemaa*, l'assemblea que regeix la nostra tribu.

»Els dos homes es van barallar i van caure per un esvoranc, on desaparèixer. El pare del pare pensa que un *jinn* emportar-se'ls.

—Un *jinn*?

—Un dimoni —li aclareix Driss, que segueix:— Quan pare del pare trobar-los, estar envoltats d'*oblegareb* —cerca la paraula en castellà:— d'escorpins. Va foragitar-los i va recollir els cossos, plens de picades. Un dels dos mor aquella nit.

—Vols matar-me d'avorriment —mormola el soldat, en català.

Driss no l'entén, així que continua traduint al castellà; el seu, après dels colonitzadors, en què cada conjugació verbal s'apropa perillósament a l'imperatiu:

—*Oblegareb* mata a amic del pare del pare. A persona estimada en qui tothom confia. I deixa viu a jove pastor. Endemà, pare del pare descobreix que amic roba aigua per portar a tribu propera, que amic traeix confiança per festejar jove filla de cap de tribu. I pare del pare entén que *jinn* ha jutjat.

»Quan pare té dubte, demana ajuda a Dimoni dels Escorpins.

El soldat passa la mirada de Khaled Alhazred al seu fill Driss, i d'aquest als sis alacrans que tornen a repicar la catifa, pausadament, a prop seu. Entén la situació. I no li agrada gens.

Driss acosta el fusell als escorpins. Els atia amb el canó, com si fossin unes brases a punt d'apagar-se. Les bestioles es retorcen com flames i s'encaren a l'arma.

—Cinc d'ells ser mortals. El sisè no tenir verí —diu Driss—. Agafi'n un i posi-se'l a la mà.

—Ha estat... ha estat un conte molt bonic —respon el soldat, una pluja de suor que li xopa l'esquena, la veu trencada—, però segur que podem comportar-nos com adults raonables.

—Compleixi el seu destí —es col·loca a la gatizoneta i fa aparèixer un somriure groguenc entre la barba resseca—: Confia vostè en la seva bona estrella, Moisès Corvo?

II

És el nou de febrer de l'any de Nostre Senyor de 1887.

Fa poc més d'un any que la tuberculosi ha escapat la vida del jove Alfons XII al palau madrileny d'El Pardo, a dos mil dos-cents quilòmetres de distància de Villa Cisneros, a Río de Oro, la punta més occidental de l'Àfrica.

El pavelló de la infanteria de marina va onejar a mitja asta en senyal de dol, fins que va néixer l'hereu al tron, Sa Majestat Alfons XIII. Aquesta bandera és l'únic vincle que uneix la colònia —minsa, desmotivada, acorralada— amb la *madre patria*. Per ordre expressa del governador, l'Excel·lentíssim Capità Don Emilio Bonelli y Hernando, vestit de procurador a les Corts amb sorra a les butxaques i suor que li xopa el coll de la camisa, la tropa destacada en aquesta platja remota s'ha de mantenir ferma de voluntat i d'esperit, i fer que el difunt monarca que ara ens observa i protegeix des del cel, en pau sia, se senti orgullós. Beneïda sigui la reina regent Maria Cristina, i ajudi a fer créixer el seu fill en la rectitud de l'esperit espanyol.

Però l'exèrcit és prolix en gestos i gasiu en gestes, i sembla dubtós que un destacament de vint soldats perdut de la mà de Déu desper-

ti l'interès d'un monarca mort fa més d'un any. Així que els soldats, a l'espera de notícies de l'esperit d'Alfons XII, es dediquen a passar els dies fent instrucció sota un sol de justícia, edificant el fortí, enyorant els seus pobles d'origen, jugant a cartes i masturbant-se com a micos.

Reclosos en tendes de campanya, la guarnició fa tres anys que sobreviu d'esquena a la mar i de cul al desert, que veu en cada moviment del moro una amenaça de la *harka*, l'exèrcit sense rostre que es va fent gros i gros, s'alimenta de la por i un dia els passarà a tots pel ferro. La tropa mata el temps i els nervis disparant gossos i cabres, malgrat les advertències del governador que no tolerarà aquestes conductes. Proven de fer caure gavines a cops de roc i, si aquell dia hi ha punteria, ja tenen un àpat diferent al ranxo de guisats pudents habitual. Carn seca i estellada d'ocellot, i festa grossa. Els soldats esperen la visita trimestral del vaixell de la Compañía Comercial Hispano-africana, que els proveeix de cartes, notícies, cares noves i aiguardent. D'avui en una setmana, el vapor procedent de Cadis atracarà al port de Villa Cisneros, i ells podran renovar els vots d'obediència i els barrils d'intendència.

El brigada Flores empassa saliva —eixuta, rasposa— abans de cridar el tinent davant la porta de tela de la tenda. Espera resposta. S'espolsa unes molles de pa de la pitrera de l'uniforme, que s'havien barrejat amb granets de sorra. El vent bufa molt fort des del desert, aquest matí. Sembla que el campament hagi d'enlairar-se d'un moment a l'altre. Des de les torres de guaita a mig construir ni es veu el poblat. Els soldats duen les boques tapades amb mocadors, però no poden evitar que la sorra els entri als ulls. Ningú no parla. Quan el desert escup aquest aire càlid, rogent, els homes callen. Ningú no fa bromes. Com si temessin quedar colgats per sempre més sota les dunes. El desert udola com una bèstia indomable.

—Endavant —convida el tinent.

—Amb el seu permís —entra el brigada.

—Ni permís ni polles. Què ha passat?

El tinent Aurelio Rocaspana y Gallardo no es lleva mai abans de les nou del matí. Sent el toc de corneta i fa el ronsa fins que li porten l'esmorzar. No creu en totes aquelles rucades de donar exemple, de ser

un model a imitar. Ja s'ho faran. Mentre el capità li ho permeti, pensa fer vida descansada.

—*Mi teniente*, tenim un problema —s'escura la gola—: Hem perdut un home.

—Que hem perdut un què?

El tinent Rocaspana fa un salt del catre i se'n penedeix al moment. Els ossos de l'esquena no l'han acompanyat. Ganyota de dolor. El brigada Flores guarda uns segons de dol per les quatre o cinc vèrtebres que han esclatat, i respon:

—El Rebollo estava de guàrdia aquesta nit. En passar el relleu de primera hora del matí, ha vingut a buscar-me. Un dels soldats havia sortit de matinada, amb la promesa que seria de tornada abans de...

—Què, què, què? —interromp, amb la cara enrogint-se per moments, el tinent. Problemes: l'única cosa que no li ve de gust és esmorzar.

Es queda quiet, a mig treure's el pijama, nu de cintura cap avall.

El brigada l'esguarda fixament als ulls. Ja es fa prou difícil de comunicar certes notícies com per haver de fer-ho a un superior en plena trempera matinerà.

—Senyor, el Rebollo ha dit que no era el primer cop que aquest soldat sortia d'amagat, però que sempre havia tornat a temps. Avui no ho ha fet, i per això ha decidit donar la veu d'alarma.

El tinent es vesteix de pressa i corrents. Es botona malament la camisa, i el brigada intenta fer un gest amb la mà per avisar-lo, però es talla a mig camí. El tinent treu foc pels queixals. Renega mots inintel·ligibles. Sembla tan disgustat per les novetats com per què l'hagin tret del llit abans d'hora.

—Qui és? —acaba preguntant.

—Co... com? —tartamudeja Flores.

—De qui es tracta? Qui és l'idiota que s'ha perdut?

III

Moisès Corvo escruta els sis escorpins.

—Agafi'n un —ordena Driss.

És un joc estúpid. Una manera idiota de dinyar-la, pensa Moisès. No té cap possibilitat de sortir-ne amb vida: si no el mata un escorpí,

ho faran aquest coi de moros. Fet i fet, serà un cadàver enterrat al desert.

Allistar-se a l'exèrcit. Córrer aventures. Veure món. Allunyar-se de casa. Jugar als daus amb uns escorpins. Molt bé, Moisès Corvo, abans d'arribar als vint ja has tingut una carrera meteòrica.

Centra't en les bestioles.

En Driss les burxa amb el canó del Remington. Moisès les examina, en busca de la que no té verí. Si és cert que n'hi ha cap que no en tingui. La primera lliçó que va aprendre en trepitjar l'Àfrica: no et refiïs mai d'aquesta gent, mai.

Els escorpins es mouen a batzegades. S'estan quiets fins que els toquen, es desplacen un pam i es tornen a aturar. Aixequen les pinces i tensen el tors, mostren la punxa, amenaçant.

La boca de Driss, en riure, és la cova halitòsica d'Alí Babà.

Khaled espera en silenci. El seu capteniment indica que la prova va de debò, que es creu aquest judici supersticiós.

Un escorpí s'allunya cada cop que se li atansa el fusell. Fa el mateix ritual que la resta: pinça, pinça, tensió; però Moisès Corvo s'adona que recula, com si sabés que el seu agulló és inofensiu. És una deducció absurda perquè aquests insectes no segueixen cap lògica, no saben què està passant. Però és l'únic raonament a què pot agafar-se. La ciència de la superxeria. Moisès no s'ho pensa dos cops, no paga la pena, i agafa l'escorpí. El tanca a la mà, en sent les pessigolles de les pectines i les potetes en lluitar per esmunyir-se. En Driss aguantava la respiració. Olor de menta i sol de mitja tarda. No em moriré. Uns segons eterns fins que Moisès afluixa la presa i nota la fiblada al canell.

El dolor és intens, i ràpidament s'escampa braç amunt. No em moriré, es repeteix, cada cop menys convençut. Pot sentir com el verí flueix per les venes, entra a les arteries com un exèrcit vencedor irrompent al quarter general de l'enemic, en busca del cor.

Driss emmagatzema la riallada de satisfacció al pap. Resta a l'espera que el soldat caigui per desfermar l'eufòria. No els suporta, els espanyols. Quan el pare mori, no tindrà tants miraments amb ells.

L'agulló abandona la carn i hi deixa una goteta de sang. Moisès llença l'escorpí ben lluny. Respira fons. En qualsevol moment co-

mençarà a sentir les contraccions. Espera el bloqueig dels pulmons. Fins i tot creu percebre un regust agre a la gola.

Però no passa res de tot això.

No es morirà. Aquí no. Avui no.

La cara de Driss es queda congelada en una ganyota d'incredulitat. Moisès Corvo el fita, encara a l'espera del cop final del verí.

Però aquest no arriba. L'escalfor que ara el recorre per dins és l'eufòria. Ha burlat la mort. Ha guanyat la partida.

Voldria tirar els altres escorpins als Alhazred. Però es conté, no vol temptar més la sort.

—Espero que em cregui, ara —Moisès Corvo s'adreça directament a Khaled, com si en Driss no hi fos.

El patriarca tanca els ulls. Moisès no sap interpretar si està decebut o accepta la particular sentència que han dictat els escorpins. Es frega el canell, que li cou. Se'l du a la boca i en xucla la sang, que després escup. Per si de cas.

Khaled Alhazred parla, però Driss no el tradueix. El fill surt de la haima i deixa Moisès amb la incertesa. Ara sí, ara és quan el decapiten i porten la seva testa al destacament de Villa Cisneros.

Quatre escorpins romanen quietos, indiferents. Un cinquè enfila a poc a poc el camí de sortida.

Quan Driss torna, porta una corda a les mans. Clava una guitza a l'escorpí fugitiu i l'envia als peus de Moisès, que recula assegut. Driss s'agenolla.

—Les mans.

—Què?

—Doni'm les mans.

Driss està enfadat, frustrat per no poder matar aquest infidel que els ha estat enganyant. Perquè a ell tot això de la justícia dels *jinn*s del desert li semblen falòrnies. Sap del cert que Moisès Corvo els ha intentat prendre el pèl, però no pot contradir la voluntat del seu pare.

Moisès allarga els braços i Driss els nua fort amb la corda. Molt fort. La ferida de la picada li provoca un llampec de dolor, però no té temps de protestar perquè en Driss l'estira i l'arrossega cap a fora.

L'introdueix en una altra haima, on el deixa sol, estacat a un dels pals que la sostenen. Passa una hora, potser dues. Moisès té set i un

arsenal de pólvora al cap, a punt d'esclatar. Quan Driss torna, l'entoma per la corda i el porta de nou a l'exterior.

Mentre Driss el lliga al camell, Moisès té temps de donar una ullada al campament. Mitja dotzena de tendes per on corre la quitxalla, que ara s'atura a observar-lo com una atracció de fira. Els marrecs fan cara de sorpresos, mocs ressecs sobre els llavis, fins que arriben un parell d'homes i els foragiten a crits. El sol s'està ponent més enllà del turonet que fa d'abric a l'oasi, i pinta d'or la riba de l'estanc on les cabres s'espanten les mosques. De cop, un sotrac tira de Moisès Corvo.

—Marxem —mastega Driss—. Vull tornar abans de la *leffur*.

Un mico petit i escardalenc els segueix durant una estona, encuriós. De vegades salta sobre les cames de Moisès, que se'l treu de sobre com pot; altres vegades, grimpa pel camell fins que en Driss li clava una plantofada que el fa caure a terra.

—No hauries de tractar així la teva dona —diu en Moisès.

En Driss, com a càstig, accelera el pas. En Moisès està a punt de perdre l'equilibri, però finalment aconsegueix mantenir el ritme.

Està assedegat, i les cames li fan figa. El sol ja no és una amenaça, però una caminada pel desert a la nit és igualment perillosa. Si els ataquen les hienes, un lleó o qualsevol monstre gegant d'ullals esmolats que s'amagui a la sorra, pot donar per fet que en Driss l'abandonarà a la seva sort. I avui ja ha gastat la dosi anual de bona fortuna.

Camisa xopada, llavis clivellats, Moisès delira. Cada cop li costa més mantenir el cap serè. La picada de l'escorpí li cou en el frec entre canells. Moisès està convençut que encara n'hi queda algun rastre, de verí, i per això el seu cos està abatut. Fa més d'un dia que no menja ni beu aigua, i el sol s'ha encarregat de tancar-li totes les portes del seny.

Driss, de tant en tant, fa un mos a una fogassa que dur embolicada en un mocador. Beu a galet sense apartar la mirada de Moisès. No el matarà, però el farà patir tot el camí.

Si aquest és el camí de tornada a Villa Cisneros.

Moisès no s'ha sentit mai tant lluny de casa com ara. Ha trobat a faltar el seu germà, i és clar que sí, però amb prou feines enyora res més de Barcelona. Ciutat pudent, de gent malavinguda. Mai no s'ha

penedit de marxar-ne. Buscar nous horitzons. Poder fer el que li vingué de gust sense passar comptes a ningú. Per això es va enrolar a la infanteria de marina. No el van haver de venir a buscar a casa per omplir una d'aquelles lleves forçoses de nanos que havien d'anar a pixar-se a l'uniforme en veure un moro, no. Tenia ganes de gresca.

El desert emet una fulgor blanquinosa, com si reflectís la llum dels milers d'estels que l'ignoren. El carrisqueig dels grills s'apaga cada cop que ells s'apropen a un esbarzer.

Moisès té la impressió que algú els segueix. De cua d'ull veu una ombra fugissera que es retalla contra les estrelles i les esborra al seu pas. No pot deixar de pensar-hi. De sobte, tot el desert es concentra en aquella figura invisible. L'amenaça d'un esperit malèfic que espera el seu defalliment per posseir-lo. Vol el seu cos. El vol a ell, després de tants anys de vagarejar pel no-res. Com una llàntia buida que espera el geni.

El dimoni li parla. Primer creu que és Driss, però fa estona que aquest l'ignora, avorrit. És la veu del pare de Moisès. És el rostre del pare de Moisès. És la mà oberta i implacable del pare de Moisès. Tadeo Corvo el colpeja a l'esquena. El castiga, de nou. M'avergonyeixes. Mentider! Lladre! L'insulta, borratxo, ulls de foc, fins que es transforma en un escorpí colossal, antropomorf, que li pessiga els talons amb les pinces i li clava l'agulló de la corretja.

Papa, no.

Driss sotja l'horitzó, enterbolit per un núvol de sorra. Fa petar les dents.

Moisès finalment es rendeix. No li queden forces. Perd el coneixement i cau desplomat.

El desert desapareix i, amb ell, els dimonis.

IV

L'endemà, la calor abrasadora del migdia desperta Moisès Corvo dins d'una tenda de campanya. El sol converteix l'aire estancat en un èter refulgent i ataronjat.

Moisès s'aparta del front un drap que havia estat humit, ara tot escrostonat, amb pellofes enganxades que no triga a intuir com a seves.

Té tot el cos adolorit, i fa un esforç per asseure's sobre la màrrega suada en què s'ha llevat.

Com en una ressaca, amb el cap entelat i els braços i les cames fent-li figa, els records li retornen a onades.

Agafa una cantimplora que hi ha a la vora i se n'acaba el cul d'aigua, calent com una sopa.

Olor de mar, piuladissa de falciots.

Intenta pixar a l'orinal, rastre ressec d'excrements, però no aconsegueix expulsar ni una gota. El cap li balla i s'ha de tornar a asseure.

Es contempla embadocat el forat de l'agulló al canell, tot moradenc, un cràter de carn que no trigarà a infectar-se.

S'aixeca per adreçar-se a la porta de la tenda. Descorre la tela i el sol l'apunyala als ulls.

—No pots sortir, Moisès —li diu el soldat que el custodia.

La vista s'acostuma de mica en mica al reflex del sol sobre l'aigua de la platja, fent pampallugues de tots colors per dins de les pestanyes.

—Què?

—Estàs arrestat. No pots sortir de la tenda.

—Quant fa que sóc aquí?

El tinent Rocaspana apareix de darrere d'una altra tenda. Porta l'uniforme impecable, i s'ha pentinat el bigoti amb vaselina, com si fos un diumenge.

—Un pescador ens ha avisat aquest matí —li diu, amb la veu engolada—. Passa cap a dins.

El tinent i Moisès es van conèixer al vaixell que els va portar a Villa Cisneros. Un no volia problemes i l'altre no volia obeir, així que van tenir un inici de relació com a mínim complicat; res que no s'arregli amb dosis diàries de jerarquia militar administrades per la via de l'arrest i el càstig físic. D'aquesta manera, Moisès havia aconseguit establir una confiança com la que cap altre soldat no tenia amb el tinent. Rocaspana, dur com la roca, suau com la pana, sempre deia l'oficial. Presumia de magnanimitat, quan realment en Moisès havia clissat que no volia mullar-se en res que el comprometés. El que el regiment identifica com un escaquejat.

—Fins quan durarà l'arrest?

—Et podria fer afusellar aquesta tarda, Moisès. Podria dur-te al mur de la factoria i disparar-te jo mateix, i ningú no m'ho recriminaria.

Moisès Corvo calla, amb la mirada perduda, com si veiés a través del tinent, que torna a parlar:

—No tens res a dir? No tens res per defensar-te amb aquesta llengua que el dimoni t'ha donat?

—No. No sé de què se m'acusa.

El tinent Rocaspana esbufega i fa escarafalls amb els braços. Teatralitza molt.

—Traïció, Corvo. Alta traïció. A la Corona, al teu país, a la infanteria, als teus companys, a mi! Estaves venent armes a l'enemic!

—No —s'escura la gola—. No ho feia.

—No menteixis, mecagumlaputa! El pescador ens ha dit que un tuareg li ha explicat tota la història: que els venies armes! —li repeteix.

—És que no és veritat —Moisès continua assegut, dèbil, i parla en un fil de veu.

—No, és clar. La teva sortida d'ahir, la que va encobrir el Rebollo, era per anar a collir petxines. Que em prens per imbècil? Que saps com de greu és això que has fet?

—*Mi teniente*, li dic que no és veritat. Que no jo no venia armament a l'enemic. Almenys no exactament.

El tinent Rocaspana esclata a riure, però sense ganes.

—No exactament.

—No.

—I, *ex-ac-ta-ment* —sil·labeja, com un telègraf—, què els venies?

—Fusells en mal estat. Fusells que no disparaven bé.

—Com si aquí en tinguéssim d'un altre tipus! —respon esvalotat el tinent.

—Ja m'ha entès.

—M'ha dit el Rebollo que els portaves munició.

Puto Rebollo.

—Bé s'ho havien de creure, no? S'havien d'empassar que els estava proveïnt.

—El capità està molt empenyat, Corvo. Molt. No recordes el Feliu? No recordes el Sánchez?

Quan van arribar a Río de Oro, el 1884, la població local va rebre els espanyols amb indiferència. Aquella part del món era prou gran i prou àrida com per barallar-s'hi. La curiositat va fer que s'establin els primers contactes. Aviat, part dels nadius portaven pantalons o camises fabricades a Espanya. S'hi va instal·lar la factoria de la Companyia Comercial Hispanoaficana, que va reclutar força mà d'obra a la zona. S'hi va establir una base d'operacions per comerciar amb la Península, a través de les Canàries, i com a pont amb les colònies de Guinea Equatorial, de més al sud. La infanteria de marina es va encarregar de custodiar la factoria i els espanyols que hi tenien càrrecs de responsabilitat (que vivien en casetes de fusta als afores del poblat). Al poc temps, i per pur avorriment, la infanteria va decidir encarregar-se dels problemes d'ordre públic. Batusses i discussions, en la seva majoria ocasionades pels mateixos soldats.

La gent de Dajla, com era coneguda Villa Cisneros abans de la irrupció colonial, va començar a malfiar-se dels militars. Cada cop hi havia homes que s'hi encaraven. Cada cop era més insistent el rumor que es planejava una revolta.

Ningú no sabrà mai del cert si el caporal Feliu i el soldat Sánchez van violar aquella noia. Havien estat forçant canvis de torn amb d'altres companys per coincidir amb ella cada cop que anava a rentar la roba. Algú els havia sentit dir que anirien a buscar-la. Una tarda, havien estat bevent i cantant pels carrers del poblat. Amb prou feines s'aguantaven de peu dret. Els van venir a buscar el pare i els germans de la noia. Els van acusar d'haver-ne abusat. D'haver-ne robat l'honor. Però els dos militars ni els van entendre ni van tenir temps de respondre, perquè abans de poder dir res Feliu ja tenia una gumia perforant-li l'estómac i Sánchez rebia cops de peu al cap. Encara en vida, els van tallar els testicles, els hi van entaforar a la boca fins la gargamella i van arrossegar els seus cossos de moribunds fins al campament militar. El capità Bonelli va enviar un esquadró a perseguir i detenir (i, si calia, executar) els qui havien assassinat els dos soldats.

Djala els va donar refugi i silenci.

D'aleshores ençà, la curiositat es va convertir en desconfiança.

Bonelli va decidir aixecar un fortí i el mur amb espitlleres al voltant del campament.

—No hi té res a veure —es defensa Moisès Corvo—. No he fet mal a ningú. No he traït ningú. Era material dolent.

—No hi tenim contacte, amb les tribus de l'interior. Són l'enemic, hòstia puta!

—No ho oblidó, tinent. Feliu i Sánchez també eren amics meus. Però jo sé el que em faig.

El dolor al canell, una punxada intensa, com si l'escorpí hi hagués deixat una llavor de mala consciència en l'interior, li recorda que no és veritat.

—Doncs precisament per això, perquè saps el que et fas, el capità et muntarà un consell de guerra.

Moisès Corvo aixeca la vista per primera vegada en tota la conversa. Esguarda de fit a fit el tinent.

—No sóc l'únic que se la juga, aquí.

Contingudament embravit, mans creuades a l'esquena, el tinent Rocaspana arrufa el front. No és ximple, i sap de què parla, així que no es farà el sorprès. Fa temps que aquest marrec irreverent no el sorprèn.

—Les amenaces a un superior són molt greus, Corvo. Només faran que deixar-te en evidència al judici.

—Vols dir? No és cap secret que et reparteixes amb la Companyia una part del carregament que arriba del sud. Que el teu cosí és al vapor i s'encarrega de cobrar uns guanys per fer... res? Per estar aquí en un indret de merda controlant el que puja cap a la península? És clar que ho sap tothom. Com tothom sap el vici pels homes que té l'alferes Roncero, o la dèria per enfonsar barques de pesca del Puig i el Vives, o que la meitat del destacament vam cagar-nos dins dels barrils de cacau que portaven cap a Espanya pel simple gust de fer-ho.

—Corvo...

—No, Corvo, no. Si em feu un consell de guerra, tot això quedarà per escrit. Així que o compleixes les teves amenaces i em fas afusellar aquesta tarda mateix, si tens collons, o ho arreglem d'una altra manera en què qui sigui que hi hagi al Govern de Madrid ara mateix no hagi d'enviar un altre regiment per fer-nos la guerra a nosaltres.

Amb la primera llum de la matinada, el vapor San Francisco de la Hispanoafriicana entra al golf de Río de Oro amb les veles calades, escortat per les tres baleneres que el guien cap a un indret on poder fondejar. Els mariners, la majoria d'origen canari, saluden la tripulació i detecten de seguida que alguna cosa va malament. Cares llargues, poca gent a coberta. Algunes barques arriben carregades de bidons per a emplenar-los d'aigua. El clima aquí és tan sec que han d'omplir els pous amb l'aigua que els porta el vapor. Avui se n'aniran amb les mans buides.

El capità don Francisco Jauréguizar contempla la terra ferma des de la proa del vaixell. En la jornada de trajecte que separa les illes Canàries de la costa africana, dos membres de la tripulació i un soldat destinat a Fernando Poo han mort de febres sobtades. El metge de bord no ha trobat explicació a una malaltia tan fulminant.

La parada a Río de Oro acostuma a ser ràpida: un matí per fer tràmits burocràtics amb la factoria i per a deixar-hi els correus i els subministraments per a la colònia militar. El doctor Julián Costales ha recomanat fer-hi un parell de nits, almenys, per assegurar-se que es talla tota possibilitat de contagi al vapor.

—No vull que això es converteixi en un vaixell fantasma.

El cel s'omple de falciots i de gavines, que sobrevolen l'estela que la nau ha deixat a la seva arribada. A l'horitzó, mar endins, encara és fosc, però els cent tretze metres d'eslora es van tenyint de daurat amb l'albada.

Amortallats en teles de cotó impregnades de sang a l'alçada de la boca i de l'anús, com dues roses tràgiques, els cadàvers són transportats en una llanxa de rem fins a la platja. Els nens de Djala surten a rebre l'embarcació. Quan arriba el San Francisco sempre cau algun bocí de xocolata i més d'un calbot. Veuen arribar quatre mariners amb les boques tapades per camises i crucifixos sobre els pits suats, que llampuegen en reflectir el sol del matí. Descarreguen els cossos i esperen les ordres del capità, que arriba en un altre bot, amb posat greu.

Dos dels soldats que hi patrullaven parlen amb els mariners i els demanen tabac.

Un dels oficials de la Hispanoafricana espera el capità Jauréguizar a fora de la duana, una cabana de fusta atrotinada que mai no resisteix les ventades. Porta vestit clar, ulleres rodones, bigotet de formigues, i es mira els cossos embolicats amb angúnia. El capità salta de la barca i enfonsa les botes fins als turmells.

—Benvingut, capità.

Aquest assenteix amb el cap, home de poques paraules. El doctor Costales, que ha esperat que amarressin el bot per baixar-ne, arriba a pas accelerat.

—Els hem de fer l'autòpsia —agafa aire, mig ofegat—. Bon dia, senyor Peláez, perdoni.

—Bon dia, doctor. Què ha passat?

—No ho sabem del cert. Febres molt fortes amb hemorràgies massives. Ens hem d'assegurar que no sigui una epidèmia.

L'oficial Peláez interpel·la els dos soldats, que estaven mastegant el tabac que els havien proporcionat els mariners:

—Porteu aquests cossos al campament. Informeu-ne el governador.

—Deixarem el San Francisco en quarantena —diu el capità—. Com a mínim fins que estiguem segurs que podem continuar el camí fins a Fernando Poo, sense cap més incident.

En la distància, Judas Malthus s'ho mira recolzat a la barana de la coberta del vaixell, jugant amb la cadeneta d'un rellotge Dueber Hampden de plata. En Tomàs s'hi acosta per darrere. El cabell massa llarg, els ulls massa junts.

—Què farem? —pregunta, amb veu nasal.

Judas Malthus s'ajusta el barret i s'acaricia la barba. Guarda el rellotge a la butxaca. Es gira cap al Tomàs, però fita el cel de l'horitzó, que lluitant per néixer d'entre els núvols.

—Digues al nostre convidat que no surti del seu camarot.

VI

El governador Bonelli ordena portar els cossos a la tenda, on hi ha reclòs Moisès Corvo. Que doni un cop de mà al doctor, a veure si així serveix d'alguna cosa, rebla. Mentrestant, ell es reuneix amb el capità Jauréguizar a les oficines de la factoria.

Quan Moisès veu entrar els mariners carregant els embalums s'espanta.

—Què collons...?

El brigada Flores, que no s'atreveix a traspassar la porta i s'eixuga la suor del front resguardat del sol sota el tendal de l'entrada, diu:

—És el doctor Costales. Necessita la teva ajuda per a examinar unes morts que hi hagut al vapor.

El metge inclina el cap. Moisès retrocedeix a un racó.

—I el Serrano? —es refereix al metge del destacament.

—Amb cagarrines. No pot ni sortir de la seva tenda, pobre.

—No m'ho podeu fer, això.

Els mariners marxen a corre-cuita en deixar els cadàvers amortallats a terra.

—Ordres del governador. Ajuda'l en tot allò que et demani.

Moisès Corvo empassa saliva i sorra.

—Necessitaré col·locar-los aquí sobre —diu el doctor Costales, i comença a treure els papers, la cantimplora, la llàntia i el llapis que hi ha sobre la taula. Quan tot està amuntegat a la màrfega, afegeix:— Agafi aquest primer, sisplau.

Moisès s'hi resisteix. És una mala passada. El doctor Costales es creua de braços i es carrega de paciència.

—De què han mort? —li pregunta Moisès.

—Això mateix és el que intento esbrinar. Si vostè m'ajuda a pujar aquest —assenyala la tela estampada de sang—, veurem si la febre ha estat provocada per alguna infecció o per quelcom que hagin menjat.

—I això com ho pot saber?

El metge fa petar les dents i es grata les celles. Té al davant un marrec ignorant a qui no pot demanar més. Tot i així, li'n fa cinc cèn-tims:

—Començarem pels tripulants i acabarem pel soldat. Els obrirem en canal d'aquí a aquí —amb les mans, fixa un parèntesi entre el coll i el pubis —i n'examinarem l'estómac. Buscarem què hi ha, perquè potser és algun aliment que no estava en bon estat. Si no és això, aleshores mirarem l'estat dels seus pulmons.

Moisès Corvo ha empal·lidit amb l'explicació. Una cosa és veure morts, i una altra ben diferent remenar-los per dins.

—Però..., però podria ser perillós.

—No són els morts, els perillosos. A mi em fan més por els vius. A més, pitjor seria tornar al vaixell sense saber què ha matat aquests tres homes. Au, va, ajudi'm.

El doctor Costales està gaudint de valent. N'està tip de combatre els marejos o els atacs d'histèria a bord del San Francisco. La taula és massa petita i el cap i les cames queden pengim-penjam pels extrems, però tant li fa. Perfora la carn amb l'escalpel, separa la pell i el greix groguenc per arribar a les entranyes, amb les mans nues. Canta una melodia en veu baixa, content. Moisès s'està un parell de passes enrere, però tampoc no pot evitar esguardar amb atenció en l'interior del cossos.

El metge, de tant en tant, es gira i li mostra un òrgan:

—Saps què és? —ara ja el tuteja, jugar amb vísceres crea aquesta confiança.

—No.

—El fetge. T'agrada el paté?

De vegades, el doctor Costales parla sol, com si interrogués la cavitat toràcica. On ets? Per què ho has fet? Què t'has pres?, i va traient ronyons, intestins i budells que deixa cuidadosament a terra.

Un gos petaner jeu a l'entrada de la tenda, a l'espera que caigui un os per poder rossegar.

La calor intensifica la ferum dels excrements, que es barreja amb l'olor àcida de la sang. Les mosques han anat arribant a dotzenes, amb el seu brunzit ondulant i el seu vol erràtic. S'entesten a aturar-se a les narius del metge i del soldat, que les aparten a ventallots. Busquen els ulls, les orelles o qualsevol part que sigui extremadament molesta, fins que troben els cadàvers i es dediquen a explorar-los. El gos clava queixalades a l'aire mentre les escampa amb la cua. En té tres en una parpella. El metge trenca una costella amb unes pinces i la llença a l'animal. El gos la mossega amb delit i se'n va amb el premi.

—Saps que se'ns menjaria a tots, si la dinyéssim? Per ell només som carn en conserva—diu Moisès.

—No és tan diferent de nosaltres, doncs —sentencia el doctor.

De mica en mica, Moisès Corvo s'hi apropa i hi col·labora. Al cap i a la fi, si hi ha res d'infecció, en aquests cossos, ja ha begut oli. Pregunta: què és això? És el cor?

El doctor ja ha examinat els dos membres de la tripulació, i fa un descans abans de posar-se amb el soldat. Als seus peus hi ha un trenca-closques d'òrgans, perfectament disposat en ordre al costat de cada cadàver.

—Començo a fer-me'n una idea... —murmura, per a ell mateix—. Tens set?

—Sí.

—Brigada! —cria.

Flores apareix per la porta i la cara se li desfà en una expressió d'angúnia en veure l'espectacle.

—Di-di-digui'm? —quequeja.

—Porti'ns aigua per al meu amic i per mi.

Flores no perd el temps en sortir corrents. Quan torna, porta la cantimplora plena. Allarga el braç des de l'entrada, gira el cap i espera que Moisès l'entomi.

—Flores —diu Moisès.

El brigada aixeca les celles, la boca ben tancada.

Moisès Corvo li tus a la cara.

—Res, res —i riu, mentre el brigada marxa blanc i esglaiat, renegant fill de puta, fill de puta.

Després d'un glop llarg i sorollós, el metge es fixa en la ferida al canell de Moisès.

—Com t'ho has fet?

—Em va picar un escorpí.

L'home esbatana els ulls.

—Quan? Els d'aquesta zona són mortals.

—No m'ho facis explicar.

—Posa el braç en aigua amb sal abundant. Aquesta tarda et netejaré el pus, o acabaràs perdent la mà.

—Si m'han de matar, no crec que una extremitat de més o de menys tingui gaire importància.

—Què has fet? —el metge arqueja les celles—. M'he de preocupar? Ets un assassí o alguna cosa semblant?

—És una mala pregunta per fer a un soldat.

—No volia semblar indiscret.

—No, no. No passa res. Només volia treure una mica de rèdit a la meva estada a Villa Cisneros.

—Ja —està pensatiu, com si s’hagués desconnectat de la conversa en adonar-se d’algun detall ocult entre tot el budellam escampat per terra.

El doctor és baix, grassonet i calb, amb el cabell ondulat que li cau per sobre de les orelles, força peludes. Porta tot el davantal tacat de sang.

—Estic esperant una sentència —es veu obligat a continuar Moisès.

—Ja...

Moisès segueix la mirada del doctor, per si pot copsar en què pensa. Res.

—Què és?

—Què?

—Que si ja saps què ha passat?

—Sí, em sembla que sí.

—I què és?

El metge furga entre el menjar deglutit que ha extret dels estómacs. Agafa unes pastetes de colors verdosos i rogencs. Moisès hi intueix bocins de tomàquet, de cogombres o de patates.

—Verdures.

—Verdures?

—Crec que és una febre d’origen estomacal, pel que he estat veient. I crec que l’ha produït la batata. Vam aplegar una bona reserva de verdures a les Canàries. En els dos tripulants hi ha restes de batata, i no en portàvem. De vegades, si un vegetal entra en contacte amb aigües fecals, pot ocasionar hemorràgies internes molt severes a qui se’l menja. Podria ser que les batates que van pujar a bord estiguessin en mal estat per aquesta raó.

Moisès Corvo no s’ho creu.

—N’està segur? En podria haver menjat tothom, al vaixell.

—Potser, però no crec que donés temps. A més, no té per què fer a tothom el mateix efecte. Ara examinaré el soldat. Si al seu estómac hi ha batata, podríem sospitar que és això el que els ha matat. I ho haurem d’avisar ràpid al vapor, per detectar qui més n’ha pogut menjar i desfer-nos-en. Ajuda’m a pujar-lo.

Entre el metge i Moisès, agafant la mortalla per cada extrem,

col·loquen el soldat sobre la taula, que ja grinyola, a punt de trencar-se. El cadàver, en plena rigidesa, manté un equilibri precari.

El doctor Costales obre els llençols i es troba un home en la treneta, la cara inflada i blavosa, amb sang coagulada al nas i a la boca. Amb les tisores li retalla la camisa, rac-rac-rac, i deixa al descobert un pit tatuat. És un dibuix gran, tosc, irregular, que Moisès reconeix perfectament.

És la imatge d'un escorpí.

VII

—Segon manament de la infanteria de marina: seré sempre respectuós amb els meus superiors, lleial als meus companys, generós i sacrificat en el meu treball.

El governador Bonelli recita de peu dret en el despatx de la seva residència personal, una cabana feta de taules de fusta malmesa per la sal que porta la brisa marina. Va vestit com a capità de fragata, l'uniforme blau marí impecable, amb muscleres i doble filera de botons daurats, unes quantes medalles penjant del pit, i la franja vermella a banda i banda dels pantalons. Té la gorra sobre la taula, i el paper amb la sentència que ha redactat tot just fa uns minuts a les mans.

Al costat, el capità Jauréguizar, d'una joventut que s'apaga en la mirada, i el tinent Rocaspana, que aixeca acta de la sessió.

Bonelli segueix amb la lectura:

—Quart manament de la infanteria de marina: seré sempre respectuós amb les tradicions del cos, estaré orgullós de la seva història, i no faré res que pugui desprestigiar-ne el nom —es passa la llengua per la comissura dels llavis, i aixeca la vista cap a Moisès—. Els sona, ni que sigui remotament, d'haver-lo sentit alguna vegada, soldats Corvo i Rebollo?

—Sí, senyor —Moisès fa un gall.

—Sí, senyor —s'hi afegeix Rebollo, amb llàgrimes als ulls.

El governador s'adreça a Moisès:

—Vostè és una vergonya per aquest cos. Taca l'uniforme. Actua amb vilesa i egoisme, sense mirar pel bé de la infanteria, d'Espanya o

del Rei, que Déu el tingui al cel. I, amb vostè, involucra companys de tropa amb una excel·lent reputació, com el soldat Rebollo. Hi té alguna cosa a dir?

—No, senyor —acata.

—La seva indisciplina és constant. No negaré que les condicions amb què ens les hem d'heure són lamentables. Pitjor encara; miserables. Vivim en una terra inhòspita, sense aigua, sense refugi, exposats a les inclemències del sol i el desert —espanta un borinot que ha entrat veloç per la finestra—. Però és en aquestes condicions en què un soldat de la infanteria de marina ha de demostrar de què és capaç, en què ha de sortir el millor d'un mateix i fer sentir orgullosa a Espanya de la nostra tasca, aquí.

Moisès delata el tinent Rocaspana dirigint-li un somriure. Carallot, i tu traient-te les puces de sobre tot el sant dia.

El governador Bonelli continua:

—Per aquesta raó, i sent estricta, podria dictar la seva mort per un escamot d'execució demà a l'alba. Però no ho faré pas, no. No vull desmoralitzar els meus homes fent disparar algú dels seus. I que consti en acta que remarco *dels seus*, perquè jo, a vostè, no el considero dels nostres. L'últim que vull és que la tropa pensi que només disparem a espanyols —s'asseu, parsimoniosament—. A més, m'han dit que vostè és força apreciat, la qual cosa li he de dir que m'estranya moltíssim. Però el tinent Rocaspana ha fet una gran defensa de vostè abans de la meva deliberació.

—Em permet la paraula, senyor?

—Endavant.

—El tinent Rocaspana és un gran comandant, senyor, i lamento profundament haver-lo decebut —s'excusa Moisès, que pensa: això del xantatge sí que no em sap greu.

—M'alegra escoltar aquestes paraules, però hauria d'haver-les reflexionat abans —la saliva se li agombola al llavi inferior, i es passa el dors de la mà per eixugar-se'l—. No m'estendré més:

»Soldat Rebollo. El condemno a sis mesos de reclusió per delictes de col·laboració en activitats d'alta traïció, que seran comptabilitzats a partir de la data d'avui, i es faran efectius en territori peninsular quan el vapor de la Hispanoaficana estigui en disposició de transportar-l'hi.

El San Francisco salpa aquest migdia cap a Fernando Poo, i vostè hi pujarà a la tornada.

»Soldat Corvo: al vaixell del capità hi viatjaven set soldats de reemplaçament per al destacament de Santa Isabel, però un d'ells va morir ahir, com va poder comprovar amb el doctor Costales. La meua voluntat és que vostè el substitueixi i abandoni Villa Cisneros per ocupar la seva plaça indefinidament sota la pena que, en cas de reincidència, se'l condemni a mort i se l'executi sense dilació. Ordenaré fer còpia d'aquesta sentència, que serà entregada al capità Jauréguizar perquè la dugui a mans del governador Montes de Oca, a Fernando Poo. Té alguna cosa més a dir?

—No, senyor —Moisès prem els punys amb força, reprimint l'eufòria.

—Molt bé —espera què el tinent Rocaspana acabi d'escriure les últimes frases, en una lletra inintel·ligible i torta, amb taques de tinta per tot el paper—. Es dóna per finalitzada la sessió. Espero no tornar a veure'ls per aquí mai més.

Una fiblada de dolor estreny els tendons del canell de Moisès sota l'embenat per recordar-li que, gràcies a dos escorpins, aquí comença la seva aventura.